

de Fredegonde anders zou kunnen afbeelden, dan Tadema had gedaan.

„Dit is het mooiste complimentje, dat ik ooit gehad heb,” zeide Tadema mij eens.

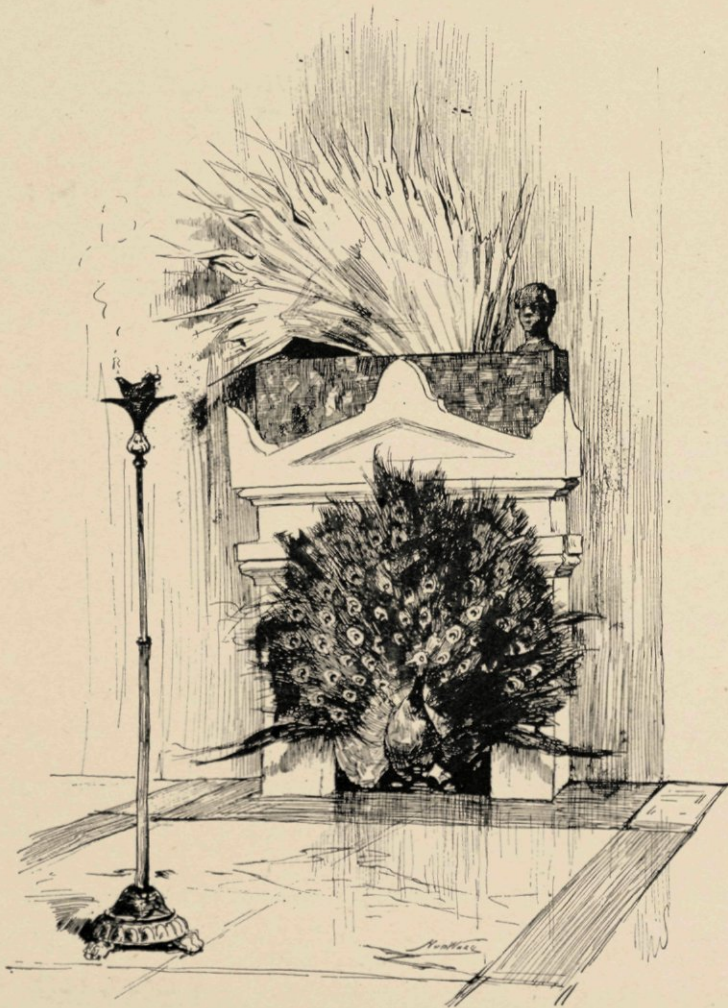
De *Charivari* gaf een caricatuur van het schilderij.

Mevrouw Fredegonde werd afgebeeld in een ziekenkamer, bezig bloedzuigers te zetten. Men beweerde nl., dat de figuurtjes, die op den vloer waren geschilderd, bloedzuigers moesten voorstellen! De ondeugende caricaturist schreef er onder:

Madame Frédegonde garde les malades et pose les sensus. Ne pas croire Prétexte qui prétend qu'elle les laisse courir dans la chambre.

Hiermede was het nog niet uit. In zijne komieke opera, „Chilperic”, die Hervé eenigen tijd later schreef, laschte hij een tooneel waar diezelfde woorden bij een oude-wijven-standje te pas werden gebracht.

*
*
*

Het jaar 1859 was voor Tadema van groote betekenis omdat hij toen kennis maakte met baron Leys, een kennismaking die op zijn werk onmiskenbaar van invloed is geweest. Hij begon met Leys aan zijn werk te helpen. Leys was bezig aan een groot doek: *De drie Reformatoren bij Luther* en droeg Alma Tadema op, daarin een Gotieke tafel te teekenen.

Deze voldeed aan de opdracht, maar de uitvoering beviel Leys niet. De tafel was niet stevig genoeg, niet eigenaardig middeleeuwsch. Het moest er een zijn, „waaraan je de knieën blauw stoot.” De zachtmoedige tafel werd uitgekrabd en een zwaar eikenhouten bakstuk in plaats ervan geschilderd.

Uit dergelijke schijnbaar onbeduidende voorvallen blijkt, hoe Tadema altijd in detail heeft gewerkt.